

Thái Độ Chủ Quan

Đa Minh Hoàng Quý

Tôi luôn thăm nghĩ bố mẹ mình ngày xưa lúc còn ở dương thế, các ngài thực sự sống tốt lành, và

giờ này tôi tin chắc rằng, các ngài đã được Chúa cho hưởng vinh phúc trên Trời, chứ không thể nào bị án phạt trong luyện tội. Tôi cũng biết qua Phúc Âm và lời rao giảng hằng ngày của các chủ chiên, Chúa là Đấng hay thương xót và hay tha thứ, thế thì Chúa nữa nào giáng phạt các người trong lửa luyện tội được, nghĩ tới từ ngữ luyện tội, ôi nghe sao kinh khiếp.

Những lúc bình thản, thấy linh hồn mình có thể rơi vào bẫy chủ quan này, nếu không muốn nói bẫy của ma quỷ. Cứ chủ quan cho rằng sống đàng hoàng tốt lành là được. Nếu cứ tiếp tục suy đoán chủ quan như thế, tôi đang nhầm lẫn, và đang lạc lối, có phải không? Tục ngữ Việt Nam có câu "chiếc áo không làm nên thầy tu," nên người giữ đạo thường rơi vào ảo tưởng là mình sống tốt lành bên ngoài như thế là đủ tư cách để ung dung bay về thiên đàng. Hình thức sống đạo của người Kitô hữu là đọc kinh, đi lễ, giữ chay, thực hành luật Chúa và Giáo Hội, nhận các phép bí tích...kể cả làm việc lành phúc đức...là những công việc bề ngoài, chưa đủ để được xét thưởng công phúc theo như Phúc Âm đã từng cảnh báo "Không phải các người nói Lạy Chúa, Lạy Chúa mà vào nước Trời cả đâu".

Thiên nghĩ, đừng có mơ một nước Thiên Đàng dễ dàng như vậy. Tại sao thế? Bởi vì tôi thường quên rằng, sâu thẳm trong tâm tư suy nghĩ của mình, có cả một núi ý tưởng tội lỗi hoạt động ngầm ngầm, không ngưng nghỉ giống như bong

núi lửa chực chờ phun trào phá tan cả hồn xác. Cần phải bỏ cái gốc nguy hiểm này, cần phải lôi nó ra phơi trần trước ánh nắng diệt khuẩn của Chúa, thì con người mới thoát kiếp trầm luân. Như bà goá mất một đồng bạc phải chong đèn tìm cho được trong đêm khuya thì mới ăn ngon ngủ yên được, tôi cũng phải dùng đèn Đức Tin rọi vào cõi sâu thẳm tìm cho được những tư tưởng xấu xa trong góc ngách tâm hồn để hoá giải mà sống an bình trong Chúa. Chỉ có Chúa mới thấu suốt lòng dạ con người, để tới ngày cánh chung tôi phải trả lễ trước mặt Ngài, trong đó, tội đồ từ trong tư tưởng sẽ được đưa lên bàn cân phúc tội. Tội tư tưởng liên quan đến sự "lo ra" khi tham dự phụng vụ, chia trí khi đang tập trung trong giờ cầu Thánh Thể. Từ đó suy ra tôi đã ăn cắp thời gian bủn xỉn dành cho Chúa, một tiếng đồng hồ trong ngày Chúa Nhật: chắc gì tôi tập trung cho Chúa trọn vẹn, may ra hôm ấy nghe bài giảng quá hay mà chú ý lắng nghe thôi. Điều răn thứ nhất là giới răn dễ sai phạm nhất vì nó là cốt lõi của mọi điều răn : "thờ phượng một Đức Chúa Trời và kính mến Người trên hết mọi sự". Tôi bỏ Chúa một bên ngay cả khi đọc kinh, dâng lễ...thì làm sao tôi đặt Người lên trên mọi sự được.

Tội tư tưởng của tôi còn tìm thấy trong sự bất nhất giữa "ngôn và hành." Nói không đi với làm, tôi thường dùng ngôn ngữ xã giao, khách sáo, khen lấy khen để người ta, mà trong lòng lại nghĩ xấu họ, chẳng khác gì phường lưu manh: "khen trước mặt trở sau lưng." Tôi cũng chẳng tốt lành gì để không bị liệt vào thành phần "mò mả tô vôi" này, người ta biết được bên trong của tôi thì tôi bị họ khinh miệt lắm, còn tôi thì xấu hổ vô cùng, khi vỡ lẽ rồi, ai nấy sẽ thốt lên, "nó nói vậy mà không phải vậy."

Phản đông ai cũng thích được khen ngợi, tán dương, mấy ai dám chấp nhận lời phê phán chỉ trích? Tôi rất thích những người thẳng tính và thật lòng, họ không ngại mất lòng, họ nói thẳng thắn và chân thành về các khuyết tật của mình, nếu biết khiêm tốn lắng nghe để phục thiện, thì đời mình sẽ thăng hoa, chẳng khác nào "thuốc đắng dã tật." Người thẳng tính nói ra thường gây khó chịu cho người nghe, vì "trung ngôn nghịch nhĩ." Sự thật về khuyết điểm bị phơi bày trước mặt, ai chẳng mất lòng, nhưng sự thật riêng tư cũng phải khéo léo nói ra ở chốn riêng tư, thì tuyệt vời cho cả hai, nhưng đôi khi người ta lợi dụng sự thật riêng tư để hoạch toạ cho mọi người cùng nghe, thì chẳng khác nào một cuộc đấu tố dã man, rớt cục "tình nghĩa đôi ta có thể thôi." Biết bao lần trong quãng đời mấy chục năm qua, tôi đã chạt vật đương đầu với các lão tướng "trung ngôn nghịch nhĩ" này, năm tháng và sự hướng thiện đã tôi luyện tôi thành đồ đệ của chủ nghĩa nhẫn nại lắng nghe và biết ơn. Những phản ứng hổ thẹn, giận dữ, căm thù, oán ghét...khi bị phanh phui khuyết điểm, tật xấu của mình đã dần được giảm liều lượng. Cứ lúc nào gặp phải tình huống "trung ngôn nghịch nhĩ" này, tôi liền lời ngay bảo bồi Lời Chúa "Hãy học cùng Ta, vì Ta hiền lành và khiêm nhường trong lòng."

Meo Vặt

Lát bánh mì trắng giúp nhạt những mảnh vỡ thủy tinh

Khi cần phải nhạt những mảnh vỡ nhỏ thủy tinh thì cách đơn giản nhất là dùng 1 lát bánh mì của Wonder Bread, thấm ướt và chậm nhẹ lên những mảnh vỡ, chúng sẽ dính vào bánh mì.

Vỏ chuối đánh bóng đồ bạc

Bạn đừng bao giờ vứt bỏ vỏ chuối nếu bạn có bộ sưu tập bằng bạc quý giá đang bị mờ, hãy dùng phần bên trong vỏ chuối để chà lên đồ bạc và bạn sẽ thấy chúng sáng loáng như mới.

Nói tóm lại, linh hồn tôi hiện đang sống chủ quan, mặc cả vào sự tự tin đạo đức bên ngoài của mình, mà dưới lăng kính của loài người là một tín đồ tiêu biểu tốt lành, họ đâu ngờ rằng, hình thái bên ngoài ấy có thể giăng bẫy tôi sập vào hố sâu ma quỷ. Tôi đang lợi dụng "sự yếu đuối của con người" để nuông chiều một cái tôi buông thả tư tưởng, như một đứa con hoang đang bỏ nhà ra đi, nay hồi hận quay về vòng tay Người Cha từng phút từng giây ngóng chờ sự hồi tâm của tôi. Tôi phải thực sự là tôi từ trong ra ngoài, đầy tình Chúa bên trong, để tràn Tình Chúa bên ngoài.

Cám ơn Người đã cho tôi hằng ngày tôi còn cất lên lời kinh sám hối trước mỗi giờ tham dự "mầu nhiệm Thánh": "Tôi thú nhận cùng Thiên Chúa Toàn Năng, và cùng anh chị em, tôi đã phạm tội nhiều trong tư tưởng..." Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi...mọi đàng... ❀

